

PÁTER

*Denne sa pýtam Boha,
čo odo mňa chce*

Inšpirujúci

PÁTER VOJTĚCH KODET
Denne sa pýtam Boha, čo odo mňa chce
(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

PÁTER
VOJTĚCH
KODET

*Denne sa pýtam Boha,
čo odo mňa chce*

PÁTER VOJTĚCH KODET

Denne sa pýtam Boha, čo odo mňa chce

(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

© **BeneMedia**

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná,
uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná
(elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Spoluautor a redakčné spracovanie © Martin Ližičiar

Jazyková korektúra © Bc. Zuzana Guričanová

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s.r.o.

Fotografie: archív Vojtěcha Kodeta

Prvé vydanie (2021)

128+8 strán

ISBN 978-80-99907-85-1

OBSAH

1. Chcel som sa oženiť a mať rodinu, akú som zažil doma
– 9 –
2. Chcem, aby si ľudia zamilovali Ježiša
– 19 –
3. Aby v ľuďoch ostalo Božie slovo, ktoré som hlásal
– 29 –
4. Diabol predstiera, že má záujem o človeka a jeho dobro
– 37 –
5. Pán ma pozýva, aby som všetko zveril do jeho rúk
– 47 –
6. Ak si cez pôst odriekneme facebook, môžeme si viac
uvedomiť svoju slobodu
– 59 –
7. Eucharistiu potrebujeme, aby sme už tu žili s Ježišom
– 71 –
8. Manželia sľubujú niečo, čo vlastnými silami nevedia dodržať
– 83 –
9. Písmo ma mení vtedy, keď sa ním nechám meniť
– 95 –
10. Nejde mi nesvedčiť o tom, čo prežívam s Ježišom
– 107 –
11. Mária nám ukazuje, ako žiť s Bohom v tomto svete
– 119 –

1.

**Chcel som sa oženit'
a mať rodinu, akú
som zažil doma**

V seminári nás síce na kňazskú službu ako-tak pripravovali, ale realita bola iná. Bol som nadšený a nešetril som sa. Chcel som Pánovi dať všetky svoje sily a všetok svoj čas. Dnes viem, že som sa nad mieru prepínal a často robil i to, čo Pán od mňa nechcel.

V seminári nás síce na kňazskú službu ako-tak pripravovali, ale realita bola iná. Bol som nadšený a nešetril som sa. Chcel som Pánovi dať všetky svoje sily a všetok svoj čas. Dnes viem, že som sa nad mieru prepínal a často robil i to, čo Pán od mňa nechcel.

Narodili ste sa v roku 1956 v Malom Beranove v okrese Jihlava. Ako si spomínate na svoje detstvo?

Veľmi rád. Mal som staršiu sestru Janu, brata Josefa a mladšieho brata Václava. Na vtedajšie pomery sme žili veľmi chudobne. Otecko bol bývalý politický väzeň, mal veľmi nízky plat a maminka bola s nami doma. V spoločnej domácnosti žil ešte môj dedko z otcovej strany a neskôr aj babka, mamičkina mama.

Rodičia nám vytvorili skutočný domov – plný lásky a prijatia. Občas som si uvedomoval, že žijeme skromnejšie ako iné rodiny, ale veľmi sme to neriešili. Rodičia sa mali úprimne radi a mali k sebe veľkú úctu. To nás všetkých ovplyvňovalo a vytváralo doma atmosféru istoty a bezpečia.

Ktoré okamihy vášho detstva ovplyvnili vašu budúcnosť?

Je ich viacero. Isto sem patria chvíle, keď nám dedko rozprával o svojom zajatí v Rusku za prvej svetovej vojny – ako ho vtedy Pán Boh ochraňoval a posilňoval. Po návrate z Ruska domov postavili spolu s bratom ako poďakovanie za ochranu kaplnku. O niekoľko rokov neskôr vybudovali ešte kostol, ktorý zasvätili Božskému srdcu Ježišovmu.

Tiež si pamätám na dôležité okamihy, keď nám ocko rozprával o svojej skúsenosti s Bohom – počas obdobia, keď bol politickým väzňom. Pamätám si tiež, keď som s ním ako malý chlapec išiel v Jihlave po ulici a on sa ku mne sklonil: „Pozri na toho pána, keď nás uvidí, prejde na chodník oproti...“ Nerozumel som, ako to vie. Prezradil mi, že sa k nemu ten pán správal vo väzení škaredo a teraz mu to jeho svedomie vyčíta. Uistil ma však, že mu už odpustil, aj keď o tom nevie.

Čo ešte vo vás rezonuje z tých čias?

Hlboko v mojej pamäti ostal ešte jeden rozhovor s mojou mamkou, mal som vtedy asi desať rokov. Počas jedného večera som sa jej pýtal, prečo nie sme ako ostatné deti: chodíme do školy v prešivanom a zaplátanom oblečení, dedíme oblečenie jeden po druhom a na desiatu máme vždy chlieb s masťou.

Maminka sa na mňa pozrela, mala slzy v očiach, a vysvetlila mi, že sa s ockom hneď na začiatku manželstva dohodli, že bude s nami doma, kým nepôjdeme do školy, aby sa nám mohla venovať. Pamätám, že som sa vtedy za tú otázku veľmi hanbil, a viac som to neriešil. Boli sme síce chudobní, ale mali sme sa veľmi radi a držali sme pri sebe.

Kedy sa vo vás prebudila túžba po kňazstve? Bolo to zo začiatku jasné volanie od Pána?

Vždy som sa chcel oženiť a mať rodinu, ako som to videl u nás doma. O kňazstve som začal vážne premýšľať až v poslednom ročníku na gymnáziu. Nemal som však odvahu o tom s nikým hovoriť, tak som s tým bojoval sám.

Vnímal som jasne, že ma Pán volá ku kňazstvu, no súčasne som si veľmi neveril, že by som to zvládol. Nakoniec som si však povedal, že keď to Pán chce, má dostatok možností a času, aby mi to dal najavo alebo, naopak, aby mi v tom zabránil. Odvtedy som mal v srdci veľký vnútorný pokoj a istotu, že kráčam dobre.

Ako na to zareagovali vaši rodičia?

Veľmi zvláštne. Keď som im oznámil, že chcem byť kňazom, maminka takmer nič nepovedala a začala plakať. Až neskôr

som si uvedomil, že mala zrejme prirodzenú starosť, aby som to zvládol a aby som bol aj ako kňaz šťastný.

Ešte viac ma prekvapila reakcia otecka. Najprv začal hovoriť o tom, že vo svojom živote spoznal množstvo kňazov, no nie všetci boli dobrí. A ak by som sa mal stať zlým kňazom, nech ním radšej nie som vôbec. Vôbec som jeho slovám nerozumel, pretože som práve od neho čakal najväčšiu podporu a pochopenie.

Ako ste sa s tým vysporiadali?

Poprosil som ho, aby sme v rozhovore už nepokračovali, aby ma nechal tak, pretože som si to v sebe počas celého roka bolestivo vybojoval. V tej chvíli sa rozplakal aj ocko a priznal sa, že sa od môjho narodenia modlí – ak to Boh chce, aby som sa stal kňazom. Svojím zneistením len chcel vyzistiť, či som si to dobre zvážil a ide o moje vlastné rozhodnutie.

Počas štúdia v seminári ste dva roky slúžili ako vojak na základnej vojenskej službe. Ako si spomínate na tieto dva roky?

Na vojnu sme museli ako bohoslovci ísť, inak by sme nemohli byť vysvätení za kňazov. Po štvrtom ročníku ma povolali k železničnému vojsku – bolo to rok pred vysviackou. Boli to pre mňa dva veľmi ťažké roky života.

Prečo?

Bolo to veľmi tvrdé a nemorálne prostredie. Po „prijímači“ v Bohumíne som pokračoval ako výhybkár v Plzni. Práca výhybkára bola fyzicky veľmi náročná, bola to však dobrá pracovná skúsenosť s „obyčajnou“ tvrdou robotou.

Potom som pol roka strážil sklad so zbraňami, išlo o dvadsaťštyrihodinové služby, každý druhý deň. Toto bola zasa pre mňa skúsenosť veľmi náročná na psychiku; jeden z mojich kolegov, s ktorými sme sa striedali, to dokonca psychicky nevydržal.

Druhý rok vojenčiny som zasa slúžil ako skladník. To už bolo pre mňa oveľa jednoduchšie.

Ako medzi vojakov zapadli seminaristi?

Oni nás už považovali za kňazov. I keď som bol ešte len študentom teológie, volali ma „farár“. Vďaka tomu som sa tam mohol jednoduchšie a verejne hlásiť ku Kristovi a tak trochu aj evanjelizovať.

Vysvätený za kňaza ste boli v roku 1982, vtedy ešte nik netušil, že padne komunizmus. S akými očakávaniami ste vstupovali do Božej vinice?

Pred vysviackou som prosil Pána, aby som nemusel slúžiť v žiadnom veľkom meste, pretože som chlapec z dediny a bál som sa, že nebudem mestským ľuďom rozumieť. Túžil som byť dedinským farárom. Pod veľkým mestom som myslel Brno, pretože som bol vysvätený za Brniansku diecézu.

A dopadlo to...?

Zhruba rok po vysviacke som bol menovaný do Brna. A to som vtedy ešte vôbec netušil, že na postgraduálne štúdiá pôjdem do Ríma a nakoniec budem pôsobiť v Prahe. Pán mal so mnou iné plány. (úsmev)

Ako si spomínate na svoje prvé kňazské dni?

Bol som vtedy mladý, neskúsený a naivný. Učil som sa žiť a slúžiť ako kňaz. V seminári nás síce na kňazskú službu akotak pripravovali, ale realita bola iná. Bol som nadšený a nešetril som sa. Chcel som Pánovi dať všetky svoje sily a všetok svoj čas. Dnes viem, že som sa nadmieru prepínal a často robil i to, čo Pán odo mňa nechcel.

Je niečo, čo vás na službe kňaza prekvapilo?

Veľmi skoro ma zaskočilo, koľko je medzi ľuďmi bolestí a starostí. Keď som nastúpil do jednej z brnianskych farností, dostal som sa ku kňazovi, ktorý bol v pro-režimovom hnutí *Pacem in terris* a navyše spolupracoval so Štátnou bezpečnosťou a donášal aj na mňa – bolo to pre mňa veľmi ťažké zistenie. Pán farár mal tiež predstavu, že bude vo všetkom riadiť môj život, a to sa mu nemohlo podariť.

V Brne som sa tiež stretával s rôznymi skupinami veriacich ľudí – napríklad drogovo závislými a ľuďmi z podsvetia. Bol to pre mňa krst ohňom. Keď som pri celožitvotných spovediach počúval ich vyznania, bol som šokovaný, koľko zla sa môže v ľudských životoch objaviť.

Boli vo vašom kňazskom živote aj zaváhania, či ste sa rozhodli dobre?

Prežíval som aj krízy, ale to neznamená, že by som o svojom povolaní pochyboval.

Prvú veľkú krízu som mal ešte pred diakonskou vysviackou. Trochu som týmto priznaním vydesil spovedníka, ktorý mi

svojou reakciou paradoxne pomohol – aby som sa spoliehal na Boha, ktorý ma povolal, a nie na seba.

Ďalšiu krízu som zažil po šiestich rokoch kaplánskej služby, keď som bol vymenovaný za farára v jednej pohraničnej farnosti. Z plného vyťaženia som sa dostal do dedinky, v ktorej sa ľudia uspokojili s odslúžením svätej omše a nič viac odo mňa nechceli. Keď som si oddýchol z vyčerpania predchádzajúcich rokov služby a zistil som, že ma vlastne nikto nepotrebuje, bolo mi ťažko. Pomohol mi vtedy jeden kňaz, ktorý mi dodával odvalu. A tiež mi pomohlo, že som sa pustil opravovať kostoly a tým som nadviazal s farníkmi bližšie vzťahy.

Aké rady by ste dali dnes novokňazovi Vojtěchovi Kodetovi?

Poradil by som mu, aby nič nepreháňal. Nevieť však, či by ma počúval. Novokňaz Vojtěch bol plný nadšenia a od starších si veľmi poradiť nenechal. Dnes viem, že ma Boh týmto obdobím previedol, a azda som nenarobil vtedy veľké škody. (ticho)

2.

**Chcem, aby si ľudia
zamilovali Ježiša**